

SENDİKALARIN ÜYE SAYISI NİÇİN ARTMIYOR?

Aydınlık Gazetesi, 25 Mart 2017

Yıldırım Koç

1980 yılında işçiler arasında sendikalaşma oranı yüzde 30 civarındaydı. Bugün yaklaşık yüzde 7. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'in ve bağlı sendikaların işçileri örgütlenme konusunda ciddi çabaları var mı? Birkaç sendikanın var. Onlar gerçekten sendikal mücadele veriyorlar, özellikle kamu sektörünün küçülmesi sonrasında özel sektörde örgütlenmeyi başardılar. Ancak sendikaların büyük bölümünün böyle bir çabası söz konusu değil.

İŞKOLUNDAKİ İŞÇİ SAYISI VE SENDİKA ÜYELERİ

Dokuma, hazır giyim ve deri işkolunda 980 bin işçi çalışıyor. Teksif'in üye sayısı 51 bin, Öz İplik-İş'in 22 bin, Tekstil'in 11 bin.

Ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar işkolunda 3,1 milyon işçi çalışıyor. Tez Koop-İş'in 61 bin, Koop-İş'in 50 bin, Öz Büro-İş'in 37 bin ve Sosyal-İş'in 9 bin üyesi gözükmüyor.

İnşaat işkolunda 1,6 milyon işçi var. Yol-İş'in üye sayısı yalnızca 46 bin. Diğer sendikaların hiçbirinin üye sayısı 1000'in üstünde değil.

Gerçek üye sayıları da belirtilenlerin üçte ikisinin altında.

Bazı sendikaların üye sayısındaki artış ise hükümet destekli.

ÖRGÜTLENME İÇİN PARA MI YOK?

Sendikacıların büyük çoğunluğu, lüks binalar inşa etmeye, son model pahalı arabalar almaya, başkanlar kurulu toplantılarını Avrupa'da yapmaya para buluyorlar; örgütlenme çalışmalarını için kaynak ayırmıyorlar.

Niçin?

Çünkü bunlar rahat dönemde sendikacılık yapmaya alıştılar. Sendikaya ticarethane gibi bakıyorlar. Gelen aidat, sendika harcamalarına yetiyorsa, dönem sonunda yapılacak kanundışı hizmet ödeneği ödemeleri için para varsa, yeni üye için kendilerini sıkıntıya sokmuyorlar.

Ayrıca, sendikacıların epeyce bir bölümünün cumhuriyet savcılıklarında süren soruşturmaları, mahkemelerde devam eden davaları var.

MEVZUATTA KISITLAMA MI VAR?

Günümüzdeki mevzuatta sendikal örgütlenme açısından kısıtlamalar geçmiştekenden çok daha az.

Sendikaya üye olan işçinin işten atılma riski büyük. İşten atılma sonrasındaki davalar uzun sürüyor, ancak birçoğu da olumlu sonuçlanıyor.

Sendikaların üye sayısının artmamasının en önemli nedenlerinden biri, sendikacıların güven vermemesi. Sendikaların çoğu, işçilere yönelik tehdit ve saldırılar karşısında üyelerini ve genel kamuoyunu gerektiği gibi bilgilendirmiyor, onların bu konulardaki duyarlılığını artırıp, tepkisini örgütlemeye ve yönetmeye çalışmıyor.

Olumsuz gelişmeler karşısında yapılan yalnızca basın açıklamaları.

Bazı sendikacıların kafası yalnızca delege hesaplarıyla ilgilendiğinden, gündemdeki mevzuat tartışmalarını anlamaya vakit bile bulamıyorlar.

Bazı sendikacılar sırtlarını hükümete dayamış, bazıları da bölücü terör örgütüne.

Eskiden lacivertlerini çekip işçinin önüne çıkan sendikacı itibarlı olurdu. Şimdi tepki çekiyor. Herkesin elinde akıllı telefon var. Sendikacıların önemli bir bölümünün lüks yaşantısı herkesin dilinde. Sayıları çok az olsa da, hırsızlık ve yolsuzluk suçlamasıyla karşı karşıya bulunan sendikacılara ilişkin bilgiler de internette dolaşıyor. Birçok işçi, gelişmeleri bazı sendikacıardan daha iyi biliyor.

Bu koşullarda sendikaların üye sayısının artması çok zor.

Bazı sendikacıların kıdem tazminatına yönelik saldırılar karşısında takındığı tavır da ibret verici.

Bazı sendikacılar, büyük bir aymazlık içinde, kıdem tazminatına ilişkin mevcut düzenlemenin sürmesini istiyor. 12 Eylül sonrasında getirilen kısıtlamaların kaldırılmasını, kıdem tazminatı hakkının toplu iş sözleşmeleri ve yasa değişiklikleriyle geliştirilmesi gibi bir konu gündemlerinde yok.

Niyet ve çaba yoksa, üye de yok. Sonuç: Yüzde 7.